

ČTVRTLETNÍK

Charity Ostrava

Říjen–Prosinec 2004

4

Financováno z programu PHARE Evropské unie

AKTUÁLNĚ

Před několika dny jsem se z důvodu nezbytné potřeby naší domácnosti vypravil o pátečním večeru nakoupit do jednoho z hypermarketů něco k snědku. Vzhledem k pokročilé hodině jsem cestou z jedné z okrajových částí Ostravy do jejího centra míjel téměř liduprázdné ulice. Procházeli jimi pouze opozdílí zaměstnanci spěchající po své prodloužené směně domů, či jednotlivci ubírající se za nějakým jiným cílem. Překvapilo mě, že na mé asi pětakilometrové jízdě se světla mého automobilu setkala se čtyřmi osamocenými zarostlými lidmi vlekoucími staré igelitové tašky, respektive vezoucími před sebou na dvoukolácích pravděpodobně veškerý svůj majetek. Zcela evidentně se jednalo o lidi bez přístřeší, o lidi, kteří se vraceli přežívat noční část svého téměř ilegálního života v lepším případě do některého z teplárenských kanálů, v tom horším pak někým do sklepa vybydleného objektu.

Při setkání s prvním z těchto lidí mě napadlo zastavit, vystoupit z vozu a zeptat se, jestli jim mohu nějak pomoci, jestli nemají zájem o ubytování v azylovém zařízení či nějakou jinou pomoc. Pak jsem si vzpomněl na mou nedávnou neúspěšnou iniciativu o zabezpečení základních potřeb pro jednu paní z ulice, která si ve svých téměř sedmdesáti letech zvolila svou cestu – prožívání života na ulici. Uvědomil jsem si, že pokud má být pomoc těmto lidem efektivní a trvalá, musí být zajišťována systematicky. Musí být poskytována takovou organizací, která se nespolehá pouze na své schopnosti a možnosti, ale která je provázána s dalšími organizacemi,

institucemi a podporovateli zaměřenými na podporu lidí, kteří svou situaci nejsou schopni sami zvládnout.

Usilujeme o to, aby Charita Ostrava takovou organizací byla. Osobně jsem přesvědčen o tom, že u nás působí lidé, kteří svou práci a laskavým

přístupem zmenšují utrpení lidí. Naše organizace se také – Bohu díky – může opřít o instituce, organizace, firmy a jednotlivce, kteří nám pomáhají pomáhat lidem v nouzi.

Jsem rád, že všem těm, kteří nás podporují, mám touto formou příležitost srdečně poděkovat. Vyslovit vděčnost svou a vzhledem ke znalosti lidí, kterým charita slouží, i vděčnost za všechny uživatele našich sociálních a sociálně-zdravotních služeb. Prosim všechny naše spolupracovníky, aby nám zůstali i v dalším období příznivě nakloněni. Jakákoli práce, a o to více to platí o práci sociální, může být úspěšná jen tehdy, pokud bude založena na vzájemné důvěře pracovního týmu. Ten

musí mít jasný cíl, pro který je schopen udělat maximum. Věřím, že tato spolupráce povede i k tomu, aby v ostravských nočních ulicích ubylo lidí bez přístřeší, aby si ti to lidé za naší spolupráce mohli najít svůj domov. Zároveň přeji všem čtenářům našeho čtvrtletníku radostně prožít adventní doby a Vánočních svátků. Do celého příštího roku Vám přeji Boží pokoj, dobré lidské vztahy, trpělivost při překonávání obtíží a naději, že dobro bude i za našeho přispění silnější než zlo.

Martin Pražák
ředitel Charity Ostrava

Stalo se ve Vatikánu

Ve dnech 10.–14. listopadu jsem byl vyslán jako zástupce Charity Ostrava na XIX. mezinárodní konferenci o paliativní péči konané v Nové synodní hale ve Vatikánu. Konference se účastnilo kolem 500 delegátů z celého světa.

Témata konference byla různorodá. Od křesťanského smyslu bolesti přes základní trendy v paliativní péči v současné době, co je a co není eutanázie, paliativní péče přiměřená a nepřiměřená, až po mezináboženský dialog. Konference byla zajímavá a přínosná i z pohledu navázání

kontaktů. Byli tam zástupci z okolních zemích, z nichž nejbližší nám byli zástupci z Polska a Slovenska.

Pro mě jako katolika byla velkým zážitkem audience u Svatého Otce, která byla ve stejné budově, kde se konala konference. Papež, kterého přivezli mezi nás, měl k nám krátký proslav. I přes tělesnou slabost sálalo ze Svatého Otce charisma. Poděkoval nám za práci a úsilí, které věnujeme umírajícím lidem a jejich rodinám.

D. Tichý

Charitní hospic vznikne za podpory města Ostravy i Ministerstva zdravotnictví ČR

Charita Ostrava poskytuje již téměř jeden rok terénní hospicové služby, jejichž hlavním cílem je umožňovat co nejvyšší kvalitu prožívání závěrečné fáze života lidem nemocným nevléčitelnou chorobou. Ne vždy je možné, aby pacient trpící závažným onemocněním mohl i přes poskytování terénních služeb zůstat doma. Naše organizace proto připravuje výstavbu hospice – zdravotnického zařízení, které zásluhou odborné paliativní a hospicové péče vytváří podmínky pro důstojný odchod z tohoto časného života.

Statutární město Ostrava deklarovalo zásluhou vnmávajícího vedení města i jeho jednotlivých zastupitelů již v roce 2003 svou vůli podporovat

vznik tohoto zařízení. Na nejbližší dva roky proto vyčlenilo ze svého rozpočtu částku 50 mil. Kč na výstavbu hospice, který nejen Ostravě, ale i celému kraji schází. První část příspěvku ve výši 800 tis. Kč na zpracování dokumentace pro územní řízení a zajištění podkladů pro územní rozhodnutí poskytlo město již v tomto roce. Vzhledem k tomu, že celkové náklady přesáhnou částku 80 mil. Kč, obrátila se Charita Ostrava s žádostí o podporu výstavby hospice na Ministerstvo zdravotnictví ČR, které v polovině listopadu rozhodlo o poskytnutí třicetimilionové investiční dotace.

Nový hospic, který bude vystavěn na pozemku poskytnutém Městským obvodem Ostrava-Jih, by měl sloužit svému účelu již na konci roku 2006. Děkujeme představitelům Statutárního města Ostravy, Městského obvodu Ostrava-Jih, Ministerstva zdravotnictví ČR i všem dárcům, kteří přispívají již nyní na níže uvedené speciální konto, zřízené v rámci veřejné sbírky na výstavbu hospice.

Konto na výstavbu Hospice sv. Lukáše:
č. ú. 1663166399/080, Česká spořitelna a.s., pobočka Ostrava.

Děkujeme všem, kteří nám pomáhají pomáhat.

M. Pražák

Podpora nadací našim střediskům

Nadace Preciosa poskytla střediskům Charitní ošetrovatelská a pečovatelská služba – středisko Tereza a Mobilní hospicová jednotka nadační příspěvek na zakoupení antidekubitní matrace, postranic k polohovacím postelím, glukometr a infúzní stojan, které budou sloužit seniorům, osobám se zdravotním postižením a osobám v terminálním stádiu života, kterým poskytujeme služby prostřednictvím těchto středisek.

Zakoupené zdravotnické vybavení umožní

našim klientům déle a pohodlněji užívat výhod domácího prostředí. Děkujeme.

Klienti Charitního domu sv. Václava se mohou těšit na novou pohodu při koupání. Nadace Zdraví pro Moravu poskytla finanční dar na zakoupení sprchovacího křesla MEYRA CLEAN, které umožní pohodlné koupání i hůře mobilním klientům našeho domova pokojného stáří.

Děkujeme, že pomáháte s námi.

M. Monsportová

Lidská důstojnost

Přijetím deklarací o lidských právech, úmluvy o právech dítěte a jiných prohlášení se státy zavazují vytvářet podmínky pro jejich naplnění. Člověk má právo na život běžný ve společnosti, kde se nachází, na uspokojení svých potřeb bez ohledu na barvu kůže, vyznání, věk či pohlaví. Jestliže jsou jeho životní podmínky nepříznivé, ocitne-li se ve stavu nouze, třeba i psychické, měla by mu být poskytnuta pomoc. A vždy by měla být zachována jeho důstojnost.

Lidská důstojnost, to je úcta k člověku, jaký je. Její uznání je základem práce pomáhajících organizací. Projevuje se v kontaktu s klientem – uživatelem – obyvatelem, v tom, jaké mu připravíme prostředí. Klient je pro nás stále „pan Novák“, člověk, který prožil těžký a zajímavý život. Necháme na něm, zda nabízenou službu přijme či odmítne, nejde-li o jeho ohrožení. Respektujeme jeho soukromí – klepání při vstupu do pokoje, vysvětlení úkonu, který provádíme, do pokoje nevstupují cizí lidé, vykonává-li svou intimní potřebu, převlékáme-li ho. Snažíme se, aby byl přiměřeně oblečený, aby jeho okolí bylo hezké (např. barevné povlečení postele, barevné a příjemné pracovní oděvy zaměstnanců...).

Známe jeho přání, cíle, i když mohou být v našich očích nepatrné (např. chuť na nějaké zvláštní jídlo), a pomáháme mu je naplňovat. Přiznáváme mu právo na informace, na čas, kdy mu mohou být opakovány. Nespokojíme se s tvrzením, že tomu stejně nerozumí, nevnímá, nechápe, hned to zapomené. Je možné, že tomu tak je. Chování pracovníků však významně ovlivňuje chování uživatelů služby. Pracovníci jsou lidé, kteří jsou klientům často blíže než jejich rodina.

Chování, postoje a názory pracovníků ovlivňují také veřejnost. „*To, jak mluvíte o lidech, jak mluvíte s nimi a jak se k nim chováte, vytváří u ostatních představu, jací jsou.*“ (citováno ze Standardů kvality sociálních služeb).

To, co platí pro pracovníky pomáhajících profesí, platí i pro rodinné příslušníky, pečující o někoho z rodiny. Někdy tu může být dodržování lidské důstojnosti ohroženo více než v zařízeních, která jsou více sledována, kde jsou zaváděny různé metody, jak kontrolovat kvalitu jejich služeb. Rodina

potřebuje pomoc, podporu, ocenění péče, a to se jí obyčejně nedostává. Příkladem podpory nejen nemocného, ale i rodiny, může být práce Mobilní hospicové jednotky nebo jiných zařízení.

V některých jižních zemích se setkáváte se starými lidmi, kteří sedí před domem, pod stromem, v malé kavárně. Před sebou kávu či malou štamprličku, sedí a pozorují okolí. Ustrojeni v čisté bílé košili, jsou součástí společenství, které je obklopuje. Kolem nich se proplétají turisté i místní obyvatelé. Nikdy jsem neměla pocit, že je tam někdo odložil, ale že si užívají zasloužený odpočinek.

Okolí jim projevuje úctu třeba pozdravem, popovídáním, hostinský si k nim na chvíli přisedne. Byli pro mne představou lidské důstojnosti ve stáří. Jistě, neviděla jsem, jak žijí za dveřmi svého domova a také to byli především muži, které jsem takto vídala...

Podmínky velkého města, zařízení pro lidi se zdravotními potížemi jsou jiné. Uvážili jsme však všechny možnosti, využili pomoc, kterou někdo nabízí? Umíme ji vyhledávat? Když už naši klienti nemohou žít ve svém domově, jde jim nějak jejich domov nějak přenést tam, kde jsou nyní? Co znamená pro ně lidská důstojnost? Potvrzení toho, že mají hodné děti, že v životě něco dokázali? Uznání jejich některé vlastnosti či dovednosti?

Možná si starší čtenáři vzpomenu na básničku Jana Nerudy „Dědova mísa“. Otec vyrábí dřevěnou mísu pro dědu, synek se dívá a prosí tatínka, aby ho to naučil. Ten chce vědět, proč a dostane se mu této odpovědi: „*Až se tobě bude třásti ruka, koryto ti synek udělá!*“

Naše chování, uznání lidské důstojnosti sledují naši potomci. Dáváme jim návod, jak se jednou mají chovat k nám. Důstojnost člověka je v tom, že zná svou cenu, je spokojen se svým životem. Je to obtížnější, jestliže s něčím spokojen být nemůže, např. se zdravotním stavem. Okolí mu dává, nebo nedává, informace o jeho lidské důstojnosti. Pozdravem. Vyslechnutím. Návrhy, jak mu jeho obtíže ulehčit. Zájmem. Pozorností. Možnostmi výběru z několika možností. A především oceněním. Dát člověku ocenění znamená nalézt jeho cenu a vyslovit ji.

Mgr. L. Benedíková

Terénní služba – pomoc lidem bez domova

Situace bezdomovců na Ostravsku je zvláště v zimním období značně neutěšená. Je zde okolo 200–300 lidí žijících bez střechy nad hlavou, přičemž kapacita a možnosti stávajících azylových zařízení (Charitní dům sv. Františka, Azylový dům Armády spásy, příp. Nová šance) stačí na pokrytí alespoň základních potřeb pouze pro cca 120–150 osob.

Počínaje 1. 11. 2004 se začal realizovat projekt Terénní služba. Jeho princip spočívá v terénní práci s lidmi, kteří žijí na ulici, tzn. navázání kontaktu, jednorázové pomoci ve formě nasycení a poskytnutí nejnnutnějšího ošacení, ale je zde také širší nabíd-

ka resocializace a pokusu o návrat do společnosti. Prozatím je projekt časově omezen do 31. 3. 2005, nicméně v případě příznivých okolností bychom chtěli službu pro lidi na ulici provozovat celoročně, s ohledem na specifika ročních období.

Zázemí projektu poskytuje Charitní dům sv. Františka, v terénu pak pracují tři smluvní realizátoři a tým dobrovolníků (i z řad klientů CHD a Nové šance), koordinátorem terénní práce je jeden z realizátorů a zároveň „průkopník“ této služby Mgr. Vojtěch Vlček. Kontaktní místo se nachází na farním pozemku v Ostravě-Prívově, konkrétně v garáži, za což děkujeme P. Bogdanovi Stepiňovi. Dochází zde denně od pondělí do pátku asi 25 lidí, kteří žijí na ulici. Dostanou polévku, chléb se sádlem a čaj, případně potřebné oblečení, hlavně zimní. Je jim také nabídnuta možnost využití služeb CHD sv. Františka, případně se mohou zapojit do pracovních aktivit (např. pomocné stavební práce apod.), což se momentálně týká čtyř mužů, kterým je pak umožněno přespaní v noclehárně CHD.

Prozatím je ještě příliš brzy na nějaké bilancování či závěry, nicméně je jisté, že se jedná o dobrou a potřebnou věc.

Závěrem nezbyvá než vyslovit díky a uznání všem zainteresovaným.

P. Bernady

...A už je to tady...

Druhý listopad letošního roku se stal významným dnem pro Charitní dům Salvator – domov pokojného stáří pro osoby se specifickými potřebami. Tento den nastoupilo do našeho zařízení prvních 14 klientů. Ke konci listopadu se kapacita domu naplní třiceti šesti klienty. Významnou většinu tvoří muži, těch je 26. Ale ženy jejich převahu nesou statečně.

V současné době se navzájem poznáváme, zvykáme si na sebe a zkoušíme, které volnočasové aktivity jsou pro jednotlivé klienty to pravé. Pomalu se také připravujeme na Vánoce. Klienti vyrábějí adventní věnce a svícny, přírodní ozdoby

na stromeček, vyzdobují dům zimními motivy a těší se na společné pečení cukroví.

A my přemýšlíme, jak vykouzlit co nejlépe domácí atmosféru Vánoc a jak zajistit dárky pro ty, kteří nikoho nemají. Věříme, že společně s lidmi dobré vůle se nám to podaří.

A co bude dál? To je otázka, ve které se skrývá špetka nejistoty a na kterou nám nyní nedá nikdo odpověď. Čas ukáže. A tak Vás prosíme – modlete se za nás, a pokud se nemodlíte, tak nám držte palce.

Děkujeme.

J. Swiderová

Dny v nealko baru

Začala zima. Venkovní barevné kresby našeho klubu zvou děti a mládež do tepla plného pohody. Skříně i věšáky jsou přeplněné bundami, svetry, šepicemi a šálami. Konvice právě cvakla, konečně můžeme zmrzlíkům podávat čaj, dětské kapučíno nebo horkou čokoládu. Smích s hudbou se nesou místnostmi, jen zvuky biliárdových koulí a tág je přehlušuje. „Hranolky jsou hotové, kdo chce další a s čím to bude? Nebo má někdo chuť na placky, párek v rohlíku či nějaký ten pamlsek?“

„Kdo pak si zahraje piškvorky, šachy nebo dámu?“ Někdo hraje jen tak pro radost, jiný zase pro sladkost. Proč ne, je to jen hra a s úsměvem jde vše lépe.

Nastal večer, venku padají velké sněhové vločky. Většina dětí se rozprchá domů, jiné nám občas pomáhají s úklidem.

Loučíme se, „ahoj, pěkný večer, dobrou noc a zítra..., pápá“.

E. Setlová

Televizní DOREMI v Charitním domě sv. Zdislavy

Skvělá parta maminek ubytovaných v Charitním domě sv. Zdislavy si zorganizovala společně s dobrovolnicí paní Brigitou, pěveckou soutěž „Doremi“, které se zúčastnily maminky, děti a animátorky. Zpívalo se od dětských písniček přes populární až po romské. Porotu tvořily maminky a paní Maruška – animátorka byla předsedkyní. Celý program uváděla s velkým šarmem a nadšením maminka Zlatka a paní Brigita. Obě byly stejně zvědavé a vtípné jako opravdoví moderátoři televizního DOREMI. Místo mikrofonu nám poslouchaly obyčejné vařečky, které nic neubraly na dobré zábavě, a pro děti napínavé soutěži.

Nakonec si zazpívala i porota a byla odměněna za opravdovou snahu a výkon velkým potleskem. Děti byly odměněny malým pamlskem a hračkou, maminky spokojeností a dobrou náladou z příjemně stráveného odpoledne. Všichni jsme si vyzkoušeli, jaké to je zazpívat si jen tak pro radost svoji, ale hlavně tu dětskou. Třeba jen do vařečky.

maminka Zlatka

Charitní poradna působí v Ostravě již 10 let

Dne 3. listopadu jsme v prostorách Charitní poradny oslavili 10. výročí jejího vzniku. Po slavnostním požehnání P. Františkem Kufou hovořili k přítomným vedoucím středisek, útvarů a ostatním hostům ředitel Charity Ostrava Martin Pražák. Ten úvodem zhodnotil činnost našeho střediska za uplynulých 10 let, poté vyzdvihl profesionalizaci personálu společně s úsilím spojeným se zařizováním nových prostor a závěrem poděkoval pracovníkům, kteří v poradně v minulém období působili. Nakonec nám popřál odvalu a sílu zvládat každodenní povinnosti a napomáhat řešení životní situace u klientů, kteří se na poradnu obracejí.

Mohu říci, že pro nás, zaměstnance střediska, bylo setkání nejen příjemným zpestřením všednosti pracovních dnů, ale rovněž uvědoměním si, že poradna je důležitou součástí komplexu služeb

Charity Ostrava. Děkuji všem zúčastněným za jejich přítomnost, která byla pro nás výrazem jejich podpory a spolupráce s našim zařízením.

M. Mališová

V tomto čísle se čtenářům Čtvrtletníku představí vedoucí Charitního domu sv. Zdislavy paní Anna Stuchlá.

Paní Stuchlá, můžete říci čtenářům Čtvrtletníku něco o svém životě?

V tomto roce jsem se již přehoupla přes první padesátku, mohu říci, velmi pestrého života. Narodila jsem se jako nejmladší a zároveň nejstarší dítě svých rodičů ve Staré Bělé a v této příměstské části Ostravy žiji i se svou rodinou dosud. S manželem jsme vychovali tři děti, ale jeden syn nám již v osmi letech podlehl zákeřné nemoci. Nyní se již radujeme ze čtyř vnoučat. Základní školu jsem navštěvovala v místě svého

nynějšího bydliště, po maturitě na gymnáziu v Ostravě jsem tamtéž ještě absolvovala dvouleté nástavbové studium a pak nastoupila místo v Rehabilitačním oddělení Městské nemocnice v Ostravě Fifejdách. Toto povolání, které jsem vnímala spíše jako poslání, jsem musela opustit, protože jsem následovala manžela na jeho detašované pracoviště u Přelouče, abychom krátce po svatbě nežili odděleně. Po ročním působení v montážním podniku jsem nastoupila na „patnáctiletou mateřskou dovolenou“. Politické změny koncem osmdesátých let a následná reorganizace státní správy mě přivedly na Obecní úřad, kde jsem pracovala jako samostatný odborný referent. Po úmrtí syna jsem změnila pracovní místo, kde jsem pracovala pouze rok, protože jsem přijala nabídku nastoupit v Charitě Ostrava jako vedoucí Charitního domu sv. Zdislavy pro matky s dětmi a zde pracuji dosud.

Jaké jste měla a máte zájmy mimo rodinu a zaměstnání?

Zájmů jsem měla vždycky dost a během let se měnily. Vždycky byla a dosud je na prvním místě rodina, nyní jsou to navíc čtyři vnoučky, kterým se věnuji velmi ráda. Dříve jsem hodně sportovala, zejména volejbal, který jsem hrála i závodně. Dosud ráda lyžuji, v minulosti jsem i bruslila a stále mám ráda turistiku včetně cestování. Z kultury je to zejména hudba a divadlo. V současné době jsem již zájmy omezila, protože s přibývajícím věkem přichází občas i fyzická a psychická únava a musím se soustředit na sebe, abych tuto náročnou

a velmi zajímavou práci zvládala. Protože, když ji chci dělat pravdivě a věrohodně, stojí to dost sil. Ke zvládnání této práce je potřebná i duchovní podpora. V charitě ji máme a mám ji také již z domu, protože jsem vyrůstala v křesťanské rodině. Poznala jsem, že když ve svém každodenním životě počítám s Pánem Bohem, vždycky mi to nasměrování do budoucnosti ukáže.

Vaše povolání v charitě je zvláštní, v čem vidíte jeho hlavní smysl? Vidíte nějaké výsledky?

Smysl i výsledky své práce poznávám zejména ze zpětné vazby, kterou máme od maminek, které tu máme nebo které prošly tímto zařízením. Říkají,

že zde poznaly něco, o čem se dříve neměly možnost dovědět, ať již to bylo v rodině, ve škole nebo na pracovišti. My se snažíme jim ukazovat také další rozměry každodenního života. Dostáváme malé či větší signály, že naše práce přináší užitek. Například, když maminka přijde a říká: „Dnes mi bylo po rozhovoru s Vámi dobře, dobře jste mi poradila, děkuji Vám.“ Nebo jindy některá přijde a řekne: „Děkuji Vám, že jste se nerozčilovaly, když jsem já nebo mé děti něco vyvedly.“ My se jim snažíme ukázat svým přístupem k nim a způsobem komunikace, že ten svět není jen černobílý. Ony jej tak často vidí, vše se jim

zdá buď dobré, ale to ony nikdy nezakusily, nebo špatné, a tím musely procházet a dosud procházejí v každodenním životě. Smysl naší práce vidíme i na dětech. Některé z nich při příchodu k nám svým vývojem neodpovídají svým vrstevníkům. Například, když dvouapůlleté dítě ještě nemluví. Ale díky široké komunikaci celého společenství začne brzy pozorovat okolí, mluvit, začne dávat otázky a zajímat se o to, co se kolem něho děje. Někdy jsou to malé růčky, ale my je vidíme a máme z nich radost. Podporu máme i od zábržeského pana faráře otce Vítězslava. Dochází sem mezi nás, dochází sem i sestra Markéta, která nám nabídla katechezi, a další aktivity s dětmi i maminkami plánuje paní Böhmová. Vnímáme to jako podporu nejen my, ale hlavně maminky, které tyto aktivity zajímají a otvírají je k dalším rozhovorům. Některé jsou velmi nadšené a účastní se spolu s dětmi i dětských mší svatých.

Za rozhovor děkuje M. Machálek

P.F. 2005

Mimo jiné jsem si pro letošní rok zvolil za průvodce v myšlenkovém světě knihu Roberta Reicha V pasti úspěchu, s podtitulem Diagnóza kapitalismu 21. století. Je to kniha ve své podstatě ekonomická. Autor se však často dotýká všeobecných lidských témat, ba přímo duchovního rozměru fungování lidské společnosti. Hned v úvodu čteme: „Tato kniha pojednává o obstarávání živobytí a o životě. A o tom, jak je stále těžší obojí propojit.“ Dále pak: „Často se diskutuje o tom, zda vzrůstající neklid může vyvážit vyšší míra produktivity, rychlejší růst a větší flexibilita v ekonomice. Jeden problém ale stále uniká pozornosti: totiž otázka, zda nám tato nová ekonomika umožňuje prožít lepší život. Silné hospodářství koneckonců není samo o sobě cílem. Největší obavy této doby ve skutečnosti nejsou ekonomické povahy.“

Jako křesťané se samozřejmě nemůžeme tvářit vítězoslavně: tak vidíte vy novodobí vládcové! Ještě víc a ještě víc a pořád máme starosti. Může nám jít spíše o to: sami prožít vše, co za to stojí v tomto životě, s neustálým snažením o prvky spásy a vykoupění, které nám již byly dány, a to dokonce jednou provždy! Víme velmi dobře, že tím nedosáhneme blaženého bezstarostného zítí. Ale víme, že máme poklad. A vůbec se nemusíme stresovat, že o něj přijdeme, když se to doví druzí. Paradoxně, to, že jej druhým nabídneme, bude znamenat posílení naděje, že o něj nepřijdeme.

„Zůstaň s námi, Pane...“ (Lk 24, 29). Těmito slovy začíná Apoštolský list svatého otce Jana Pavla II. k Roku Eucharistie (říjen 2004 – říjen 2005). Svatý otec zdůrazňuje: „Na cestě našich otázek a starostí a často bolestných zklamání je božský Pocestný stále naším společníkem. Vždyť Kristus

je v centru nejen dějin církve, ale také dějin lidstva. V Něm se vše shrnuje. V Něm člověk nachází vykoupění a plnost. Na přání emauzských učedníků, aby Ježíš zůstal s nimi, odpověděl mnohem větším darem: skrze svátost eucharistie našel způsob, jak zůstat v nich.“

Eucharistie – jedinečné shrnutí celého tajemství Boha jedinečné vazby Bůh – člověk. To, že takto je Bůh s námi, nám ohromně pomáhá. To, že je ve mně, je pak velikým přispěním pro každý můj vztah k druhému.

Můj průvodce Reich mě také upozornil, že „ve světě přečpaném technologiemi je esenci luxusu čas, jímž na vás plývají jiné lidské bytosti“. O to více může být vzácné, že „v eucharistii nám opravdu Kristus projevuje lásku, která jde do krajnosti lásku, jež nezná míru.“ Tolik ještě jiný průvodce pro dnešní dobu – svatý otec v encyklice O Eucharistii a jejím vztahu k církvi. Tam také zdůrazňuje, že „Eucharistie vytváří společenství a vychovává k němu.“ Neznamená to, že se mše svatá stane příjemnou společenskou záležitostí. Tam si však především mohu uvědomit Boha, jaký je, a také sebe sama i svého bližního

ho v pravdě, která nešokuje, ale pomáhá. Tam také najdu sílu, že i přes veškerou náročnost současné doby dám to správně sobě i druhému.

A na závěr ještě slova křesťanského „klasika“ sv. Karla Boromejského: „Kromě toho nás církev žádá, abychom pochopili, že jako Kristus přišel jednou na svět v tělesné podobě, tak, odstraníme-li překážky ze své strany, je ochoten k nám přijít znovu v kteroukoli hodinu a v kterémkoli okamžiku, aby v našich duších duchovně přebýval s hojnými milostmi.“

BLAHOPŘEJEME

V období října až prosince letošního roku se dožívají významných životních a pracovních výročí tito naši spolupracovníci:

Domašíková Erika
Husníková Dagmar
Jurečková Vlasta
Slivková Anna

Linhartová Magdaléna
Křížka Ivo
Půlkrabková Ludmila
Močidlanová Martina

**Do dalších let jim přejeme mnoho životních
i pracovních úspěchů, hodně zdraví
a především radost ze života a ze služby pro druhé.**

*„Věřím v zázrak, že v každém domě,
na každé ulici, v každém městě
řekne jeden druhému:
,Člověče, mám tě přece rád!‘“
Phil Bosmans*

Vážení a milí čtenáři Čtvrtletníku Charity Ostrava,

znovu jsou tu vánoční svátky a po nich hned konec roku. Je to čas, který prožíváme často ve spěchu, v nervozitě, na Štědrý večer kolem vánoční tabule a u stromečku v pohodě a radosti, která ale bohužel někdy nemívá dlouhého trvání. Svátky se přehoupnou a je tu konec roku, kdy možná někteří z nás na chvíli usednou do křesla nebo se jdou projít s myšlenkou, co nám uplynulý rok dal či vzal. Možná si z této chvílky sami se sebou odneseme i nějaké předsevzetí, i když to slovo nemáme rádi, protože „zapáchá“ vnitřním závazkem. No, ať už prožíváme vánoční svátky a konec roku jakkoli, chceme přát všem lidem, aby pomáhali zázrakům, které otvírají lidská srdce a naplňují je láskou, která je tak typická pro Vánoce.

Vaše redakční rada

ADOR CZ s.r.o.
www.ador.cz
sponzor Charity.cz

ČTVRTLETNÍK CHARITY OSTRAVA

Vydává ředitelství Charity Ostrava, Kořenského 17,
703 00 Ostrava pro vlastní potřebu.

Registrace: MK ČR E 14375

Zodpovědná osoba: Helena Breníková

tel: 596 621 094, 596 787 691

e-mail: helena.brenikova@caritas.cz,

náklad 1000 výtisků, neprodejné

**SPONZOR
INTERNETU**

